

**[Krag.]**

de ikke tidligere har taget Afstand fra, være rede til at gaa ind i en saglig Forhandling med det Formaal at naa et højt tiltrængt Resultat paa dette Omraade. I mine Øjne styrker det ikke Tilliden til de ærede Ministre, naar de er uvillige dertil.

Men naar den højtærede Finansminister foretager saadanne Sammenlægninger som dem, der førte ham til at omtale den „komiske Gravalvor“, hvormed Landstinget havde behandlet dette Spørgsmaal, ligger det i, at han lagde Vejudgifterne, som man ønsker overført fra Kommunerne til Staten, og som kan afholdes gennem en længere Aarrække, saa Staten for saa vidt selv raader over Udbetalingstempoet, sammen med Skatterne, der ønskes overført, og som skal dækkes fra Aar til Aar. Den højtærede Minister kom til sit Talresultat ved at lægge sammen for 3—4 Aar, han kunde have lagt sammen for 10 Aar eller flere, saa var Resultatet blevet endnu mere grelt, men det havde naturligvis ikke faaet mere med Virkeligheden at gøre.

Derfor er det Forslagsstillernes Krav, at disse Ejendomsskatter skal lægges fast, saaledes at de kun veksler med de vekslende Vurderinger og ikke gøres afhængige af det vekslende Behov. Vi kræver fastsat en Maksimumspromille, indenfor hvilken Beskatningspromillen skal bevæge sig baade til Amt og Kommuner, og Paaligning efter det vekslende Behov maa i Hovedsagen ske i Forhold til de enkelte Skatteyderes Bæreevne, det vil sige ved Ligning paa Indkomsten.

Men da nu Indkomsterne i mange Landkommuner, som jeg ved Gennemsnitstallene har paavist, i Forvejen er i høj Grad belastet, og da samtlige Beboeres Indkomst i Landkommunerne under de herskende Forhold i høj Grad vil aftage i den nærmest kommende Tid, er Forslagsstillerne paa det rene med, at en yderligere Belastning af Indkomsten i Landkommunerne i videst mulig Udstrækning bør undgaas. Derfor mener vi, at der bør ske en Overførelse til Kommunerne af visse hidtidige Statsindkomster, og at der til Staten bør overføres visse hidtidige Kommuneudgifter, der maa tilvejebringes Ændringer i Lovgivningen, der muliggør visse Udgifters Reduktion i Kommunerne, at en ændret Lovgivning til Fremskaffelse af Dækning for forøgede Statsudgifter og først og fremmest omfattende Besparelser indenfor Statens Budget maa tilvejebringes.

Op til Opfyldelse af disse vore Krav stiller vi da Forslag om, at Maksimumspro-

millen for Beskatningen af fast Ejendom til Landkommunerne skal sættes til den Promille, som anvendt paa Vurderingen til Ejendomsskyld i 1909 giver den gennemsnitlige Ejendomsbeskatning i Sognekommunerne i Femaaret 1909—10 til 1913—14, Promillen afrundet til det nærmeste hele Tal; det vil atter sige, at Grundskyldspromillen i de forskellige Kommuner kommer til at ligge en Smule over dette Gennemsnit og Ejendomsskyldspromillen en Smule under.

Ligeledes foreslaar vi, at der for hver Amtsraadskreds foretages en tilsvarende Beregning, og hvis den beregnede Gennemsnitpromille for Amtet for Femaaret 1909-10—1913-14 kommer til at ligge over 2,5, skal den i Løbet af højst 3 Aar nedbringes til denne Maksimalpromille; i de sønderjydske Sognekommuner skal Maksimalpromillen være Gennemsnittet af de for det øvrige Land i Sogne- og Amtskommuner anvendte Maksimalpromiller. Saa maa i øvrigt Amterne beholde Udskrivningen efter Landkommunallovens § 50, saaledes som den er ændret ved Loven af 31. Marts 1926, men tillige saaledes, at Ligningspromillen paa fast Ejendom ved denne Paaligning fra Amtet ikke i den enkelte Kommune overstiges; men naar den Grænse er naaet, lignes Resten paa Indkomsten.

Jeg vil gerne sige nogle Ord om, hvad dette betyder, først for Sognekommunernes Vedkommende. Den nuværende Beskatning paa fast Ejendom i Sognekommunerne andrager 42 Mill. Kr. Men heraf hidrører 3 Mill. Kr. fra Amternes Anvendelse af § 50, saa at den egentlige sognekommunale Udskrivning er 39 Mill. Kr. I Femaaret 1909-10—1913-14 var Gennemsnitsbeskatningen i Sognekommunerne 10,9 Mill. Kr., og den skattepligtige Ejendomsskyldværdi efter Vurderingen i 1909 var ca. 3 Milliarder, saaledes at Gennemsnittet for Skatteudskrivningen paa fast Ejendom i Sognekommunerne ligger paa ca. 3,6 Promille i dette Femaar; og regner man den nuværende skattepligtige Ejendomsværdi til  $4\frac{1}{3}$  Milliard Kr., naar Sønderjylland ikke medtages, saa er de 3,6 Promille deraf ca.  $15\frac{1}{2}$  Mill. Kr., saaledes at den samlede Ejendoms-skattelettelse i Sognekommunerne, som vi foreslaar, andrager mellem 23 og 24 Mill. Kr.

Hvad Amtskommunerne angaar, var disse Ejendomsskatter i Femaaret før Krigen med Tillæg af Halvdelen af, hvad der gennem Sognekommunerne udskevtes paa fast Ejendom i Henhold til § 50, ca.  $39\frac{3}{4}$  Mill. Kr., det vil sige, at Gennemsnittet for hvert af Aarene i den 5-aarige Periode var ca. 7,9 Mill. Kr., hvad der giver en Gen-